

פְּרַעַה קְדַמָּאָה, בְּשַׁעֲתָה דְּאַתְנַסִּיבַת שְׁרָה
לְגַבְיָהּ, רָמְזוּ לְאוּמַנִּין, וְצִיּוּרֵיהוּ הָהוּא
דְּיוֹקְנָא בְּאַדְרִיָּה, עַל עַרְסִיָּה בְּכוּתְלָא, לָא נַח
דְּעַתִּיָּה, עַד דְּעַבְדוּ דְּיוֹקְנָא דְּשְׁרָה בְּנַסִּירוֹ, וְכַד
סָלִיק לְעַרְסִיָּה, סָלִיק לָהּ עֲמִיָּה. כָּל מְלָפָא
דְּאַתָּא אֲבַתְרִיָּה, הָוָה חָמִי הָהוּא דְּיוֹקְנָא
מְצִיּוּרָא צִיּוּרָא, וְהוּוּ עָאֲלִין קָמִיָּה בְּדִיחִין, כַּד
סָלִיק לְעַרְסִיָּה הָוָה אַתְהֵנִי בְּהָהוּא צִיּוּר. בְּגִין
כְּף, מְלָפָא אֲלֵקֵי הָכָא יַתִּיר מְכַלָּא. (תא חו"י) הֵינְנו
דְּכַתִּיב, וּבַחֲדָר מְשַׁכְּבָךְ וְעַל מִטְתְּךָ. וְלִבְתֵּר,
וּבְבֵית עֲבָדֶיךָ וּבְעַמְךָ. וּבְכֻלְהוּ לָא כְּתִיב עַל
מִטְתָּם, אֲלָא לִיָּה בְּלַחֲדִיָּה.

פְּרַעַה הִרְאִישׁוֹן, בְּשַׁעֲה שְׁנִלְקַחָה
 שְׁרָה אֲלֵיו, רָמְזוּ לְאוּמַנִּים וְצִיּוּרֵיהוּ
 בַּחֲדָרוֹ אֶת דְּמוּתָהּ עַל מִטְתּוֹ
 בְּכַתְלֵי. לָא נַחָה דְּעַתּוֹ עַד שַׁעֲשׂוּ
 אֶת דְּמוּתָהּ שֶׁל שְׁרָה עַל לִוְיָ עַץ,
 וּכְשֶׁהָיָה עוֹלָה לְמִטְתּוֹ, הָעֹלָה
 אוֹתָהּ עִמּוֹ. כָּל מְלָפָא שְׂבָא אַחֲרֵיו
 הָיָה רוֹאֶה אוֹתוֹ דְּיוֹקָן מְצִיר
 בְּצִיּוּר, וְהָיוּ נִכְנָסִים לְפָנָיו
 בְּדַחְנִים, וּכְשֶׁעוֹלָה לְמִטְתּוֹ הָיָה
 נִהְנֶה מֵאוֹתוֹ צִיּוּר, לְכֵן הִמְלִיךָ
 לָקַח כָּאֵן יוֹתֵר מֵהַכֵּל. (בא וראא)
 הֵינְנו מֵה שְׂכַתוֹב וּבַחֲדָר מְשַׁכְּבָךְ
 וְעַל מִטְתְּךָ, וְאַחַר כְּךָ וּבְבֵית
 עֲבָדֶיךָ וּבְעַמְךָ. וּבְכֻלָּם לָא כְּתוּב
 עַל מִטְתָּם, אֲלָא רַק לוֹ לְבַדּוֹ.

רַבִּי אַבָּא פְּתַח, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל
הַיָּם וְהַיָּם אֵינְנו מְלֵא אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים
הוֹלְכִים שָׁם הֵם שׁוֹבִים לְלֶכֶת. הָאִי קָרָא
אַתְמַר, וְאַמְרֵי לִיָּה חֲבַרְיָא. אַבְל תָּא חֲזִי, כַּד
אֵינְנוּ נַחֲלִין עָאֲלִין לְגוּ יַמָּא, וְיַמָּא נְקִיט לִוְן,
וְשָׂאִיב לִוְן בְּגוּיָהּ, בְּגִין דְּקַפְּאֵן מִיָּא בְּגוּ יַמָּא,
וְהָהוּא גְּלִידוֹ שָׂאִיב כָּל מִיָּא דְּעָאֲלִין בֵּיָּה,
וְלִבְתֵּר נְפַקִּין מִיָּא בְּתוֹקְפָא דְּדָרוּם, וְאַשְׁקִי יַת
כָּל חַיּוֹת פְּרָא, כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר (תהלים ק"ד) יִשְׁקוּ
כָּל חַיְתוֹ שְׂדֵי.

רַבִּי אַבָּא פְּתַח, (קהלת א) כָּל
 הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם
 אֵינְנוּ מְלֵא אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים
 הוֹלְכִים שָׁם הֵם שׁוֹבִים לְלֶכֶת.
 פְּסוּק זֶה נֹאמֵר וְאַמְרוּ אוֹתוֹ
 הַחֲבָרִים, אַבְל בָּא רָאָה, כְּשֶׁאוֹתָם
 נַחֲלִים נִכְנָסִים לְתוֹף הַיָּם, וְהַיָּם
 לוֹקַח אוֹתָם וְשׂוֹאֵב אוֹתָם לְתוֹכוֹ
 בְּשִׁבִיל שְׂקוּפָאִים הַמַּיִם בְּתוֹף
 הַיָּם, וְאוֹתוֹ הִקְרַח שׂוֹאֵב אֶת
 הַמַּיִם שְׁנֹכְנֵס בּוֹ, וְאַחַר כְּךָ יוֹצֵאִים
 הַמַּיִם בְּתַקְףָּהּ שֶׁל הַדָּרוּם, וּמִשְׁקָהּ
 אֶת כָּל חַיּוֹת הַשָּׂדֶה, כְּמוֹ שְׁנֹאמֵר
 (תהלים קד) יִשְׁקוּ כָּל חַיְתוֹ שְׂדֵי.

(והו הנוכר הכא) וְתָא חֲזִי, יַמָּא דְּקַפְּא שָׂאִיב כָּל
מִיָּא, וְאַשְׁתַּרִּי בְּתוֹקְפָא דְּדָרוּם, כְּמָה
דְּאַתְמַר, וּבְגִין כְּךָ אֵינְנוּ מְלֵא, וְאַתְמַר.

וְהוּוּ הַנּוֹכֵר הַכָּא) וְתָא חֲזִי,
 יַמָּא דְּקַפְּא שָׂאִיב כָּל
 מִיָּא, וְאַשְׁתַּרִּי בְּכַח הַדָּרוּם
 כְּמוֹ שְׁנֹתְבָאָר, וּמִשׁוּם כְּךָ אֵינְנוּ
 מְלֵא, וְנֹאמֵר.

וְהָא אַתְעָרוּ בֵּיָּה חֲבַרְיָא. אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים
הוֹלְכִים שָׁם הֵם שׁוֹבִים לְלֶכֶת. מֵאִי טַעְמָא
הֵם שׁוֹבִים. בְּגִין דְּהָהוּא נָהַר דְּנִגְגִיד וְנַפְיָה
מַעֲדָן לָא פְּסִיק לְעֵלְמִין, וְהוּא אַפִּיק תְּדִיר
מִיָּא לְיַמָּא, וְעַל דָּא, מִיּוֹן שְׁבִין לְלֶכֶת, וְתַבִּין,
וְאַזְלִין וְתַבִּין, וְלָא פְּסִיקִין לְעֵלְמִין. וְכַד אִיהוּ
תַּב לְלֶכֶת, בְּגִין לְמַהֲרָה לְכַלָּא, וְאַתִּי
רוּחַ צְפוֹן וְקָפִי מִיָּא, וְרוּחָא דְּדָרוּם דְּאִיהוּ

וְהָרִי הַתְּעוֹרְרוּ בּוֹ הַחֲבָרִים, אֶל
 מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים שָׁם הֵם
 שׁוֹבִים לְלֶכֶת. מֵה טַעַם הֵם
 שׁוֹבִים? מִשׁוּם שְׂאוֹתוֹ נִהַר
 שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא מַעֲדָן לָא פּוֹסֵק
 לְעוֹלָמִים, וְהוּא מוֹצֵא תְּמִיד מַיִם
 לַיָּם, וְעַל זֶה הַמַּיִם שׁוֹבִים לְלֶכֶת,
 וְשׁוֹבִים, וְהוֹלְכִים וְשׁוֹבִים, וְלָא
 פּוֹסֵקִים לְעוֹלָמִים. וּכְשֶׁהוּא שׁוֹב
 לְלֶכֶת, כְּדִי לְלֶכֶת לְהַשְׁקוֹת אֶת

הפל, וכאָה רוח צפון והמים קופאים, ורוח הדרום שהיא חמימה, (מפשיחה) מטילה אותם ללכת לכל צד. ועל זה הים הזה יושב בין שני הצדדים הללו, ובשבים הוא עומד, ואניות הולכות ונוסעות לכל צד.

בא ראה, כשהמלך בא למטותו בשעה שנחלק הלילה, רוח צפון מתעוררת, שהיא מעוררת חביבות לגביה, שאלמלא רוח הצפון אין מתחבר המלך עמה, משום שמצפון מתחילה חביבות, כמו שנאמר (שיר ב) שמאלו תחת לראשי. ודרום מחבק באהבה, שכתוב וימינו תחבקני. ואז כמה בדיחנים מעוררים שירה עד שבא הבקר, שכתוב (איוב לח) ברוך יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים.

ובשבא הבקר, כל העליונים והתחתונים אומרים שירה, וישראל כמו כן למטה, שכתוב (ישעיה סב) המזכירים את ה' אל דמי לכם. אל דמי לכם למטה דוקא (בבלי לח).

בשנחלק הלילה, אותם שתשוקתם להזכיר תמיד את הקדוש ברוך הוא, לא נותנים שנה ללב, ועומדים להזכיר את הקדוש ברוך הוא. כשעולה הבקר, מקדימים לבית הכנסת ומשבחים את הקדוש ברוך הוא, וכן אחר חצות היום, וכן בלילה כשנחשף ונדבק הלילה בחשף ולן השמש, ועל אלה כתוב המזכירים את ה' אל דמי לכם. וזה עם ישראל הקדוש.

ולכן הזכירים הקדוש ברוך הוא במצרים ועלה על פרעה, אלו שלא שוככים יומם ולילה, ומי הם? צפרדעים, שקולם לא שוכף תמיד, משום שהחזיק בעם הוא, ולא היה איש במצרים שיכל

חמימא, (ב"א ש"ר) שדי לון למהך לכל סטר. ועל דא, האי ימא יתיב בין תרי סטרי אלין, ובגינייהו קיימא, וארבין אזלין ונטלין לכל סטר.

תא חזי, פד מלפא, אתי לערסיה, בשעתא דאתפליג ליליא, רוחא דצפון אתער, דאיהו אתער חביבותא לגבי מטרוניתא, דאלמלא אתערותא דצפון, לא אתחבר מלפא בהדה, בגין דצפון שארי חביבותא, כמה דאתמר, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי. ודרום חביב ברחימו דכתיב וימינו תחבקני, כדין כמה בדיחין מתערין שירתא, עד דאתי צפרא, דכתיב, (איוב ל"ח) ברוך יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים.

וכד אתי צפרא, כלהו עלאי ותתאי אמרי שירתא, וישראל כגוונא דא לתתא, דכתיב, (ישעיה ס"ב) המזכירים את יי' אל דמי לכם. אל דמי לכם לתתא דייקא. (בבלי לח).

כד אתפליג ליליא, אינון דתיאובתא דילהון לאדפרא תדיר לקודשא ברוך הוא, לא יתבי שכיבו ללבא, וקיימין לאדפרא ליה לקודשא ברוך הוא. פד סליק צפרא מקדימין לבי כנישתא, ומשבחאן ליה לקודשא ברוך הוא. וכן בתר פלגות יומא. וכן בליליא, פד אתחשף ואתדבק ליליא בחשוכא, ובת שמשא. על אלין פתיב המזכירים את יי' אל דמי לכם. ודא עמא קדישא דישראל.

ועל דא, אדפר לון קדשא ברוך הוא במצרים, וסליק על פרעה, אלין דלא משתככי יממא וליליא, ומאן אינון. עורדעניא, דקלהון לא משתכך תדיר, בגין דאתקיף בעמא קדישא, דלא משתככי יממא ולילי, הקדוש שלא שוככים ימים ולילות לשבח את הקדוש ברוך

לְדַבֵּר זֶה עִם זֶה, וּמֵהֶם נִשְׁחַתָּה
הָאֶרֶץ, וּמִקּוֹלָם הָיוּ יוֹנְקִים
וְיִלְדִים קִטְנִים מֵתִים.

וְאִם תֹּאמְרוּ, אֵיךְ לֹא יָכְלוּ לְהִרְגֵנוּ
אוֹתָם? אֲלֵא אִם הָרִים אָדָם מִקַּל
אוֹ אֶבֶן לְהִרְגֵנוּ אַחַת, הַתְּבַקְעָה
וְיִצְאוּ מִמֶּנָּה שֵׁשׁ מִתּוֹךְ מַעֲיָה,
וְהוֹלְכוֹת וּמִקְלָקְלוֹת אֶת הָאֶרֶץ
עַד שֶׁהָיָה מֵהַנִּמְנָע לְקַרֵב אֵלֵיהֶם.
בֵּא וְרֵאָה כִּמָּה נִהְרוֹת, כִּמָּה
יְאוּרִים יוֹצְאִים מִתּוֹךְ הַיָּם
הַעֲלִיזוּ, כְּשֶׁנִּמְשָׁכִים וּמִפְשִׁירִים
הַיָּם וּמִתְחַלְקִים כִּמָּה נִחְלִים
לְכַמָּה צְדָדִים, לְכַמָּה יְאוּרִים,
לְכַמָּה נִהְרוֹת. הַחֲלֵק שֶׁל הַמִּמְנָה
שֶׁל צַד מִצְרִים הֵם הַיָּם
הַמְרַחֲשִׁים הָאֵלֶּה, שְׂאִין לָךְ מֵיִם
שִׂיּוּצָאִים מִתּוֹךְ הַיָּם שֶׁלֹּא
מוֹצִיאִים דְּגָיִם לְמִינֵיהֶם.

מִי הֵם הַדְּגָיִם? אוֹתָם שְׁלִיחִים
בְּעוֹלָם מְמַנִּים לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן
אֱדוֹנָם, מְמַנִּים בְּרוּחַ שֶׁל חֲכָמָה.
וְעַל זֶה שְׂנִינּוּ, יֵשׁ מֵיִם מְגַדְלִים
חֲכָמִים, וְיֵשׁ מֵיִם מְגַדְלִים
טְפָשִׁים, לְפִי אוֹתָם נִהְרוֹת
שִׁמְתַחֲלָקִים לְכָל הַצְּדָדִים.

וְכֵן נִהְרוֹת מִצְרִים מְגַדְלִים בְּעֵלֵי
כִּשְׁפִים, דְּגָיִם בְּסוּגִים שׁוֹנִים,
בְּעֵשֶׂר דְּרָגוֹת שֶׁל כִּשְׁפִים, שְׁכַתּוּב
(דְּבָרִים י"ח) קוֹסֶם, קְסָמִים, מְעוֹנָן,
וּמְנַחֵשׁ, וּמְכַשֵּׁף, וְחוֹבֵר, חֶבֶר,
וְשׂוֹאֵל אוֹב, וְיִדְעוֹנִי, וְדוֹרֵשׁ אֵל
הַמֵּתִים. הָרִי עֲשֵׂרָה מִיָּנִים שֶׁל
חֲכָמַת הַמְכַשְׁפִּים.

וּבְאוֹתוֹ זְמַן הוֹשִׁיט הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא אֲצַבֵּעַ שְׁלוֹ וּבִלְבָל אוֹתָם
נִחְלִים וְנִהְרוֹת שֶׁל מִצְרִים, וְנִמְנָעוּ
אוֹתָם הַדְּגָיִם שֶׁל הַחֲכָמָה שְׁלֵהֶם.
אֶחָד הַתְּהַפֵּף לְדָם, וְאֶחָד שֶׁהֲעֵלוּ
הַדְּגָיִם קוֹלוֹת (שְׁכַל הַדְּגָיִם תְּלוּיִים) בְּלִי
תוֹעֲלָת, וְלֹא בָּאָה עֲלֵיהֶם רוּחַ שֶׁל
אוֹתָן חֲכָמוֹת.

לְשִׁבְחָה לִיָּה לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. וְלֹא הָיָה בַר
נֶשׁ בְּמִצְרַיִם, דִּיכִיל לְמִשְׁתַּעֲי בְּהַדֵּי הַדְּדִי.
וּמִנִּיָּהוּ אֶתְחַבְּלַת אֶרְעָא. וּמִקְלָהוֹן הָיוּ יוֹנְקִין
וְרַבִּיזִין מֵתִין.

וְאִי תִימָא הֵיךְ לֹא יְכַלִּין לְקַטְלָא לִוּן. אֲלֵא, אִי
אַרִים בַּר נֶשׁ חוֹטְרָא, אוֹ אֲבָנָא, לְקַטְלָא
חֲדָא, אֶתְבַקְעַת, וְנִפְקִין שִׁית מִיָּנָה, מְגו
מַעְהָא, וְאֲזִלִּי וְטַרְטָשִׁי בְּאֶרְעָא, עַד דִּהְוִי,
מִתְמַנָּע לְמִקְרַב בְּהוּ.

תֵּא חֲזִי, כִּמָּה נִהְרִין, כִּמָּה יְאוּרִין, נִפְקָא מְגו
יִמָּא עֲלָאָה, בַּד אֶתְמַשְׁכֵּן וּמִשְׁתַּרְן מִיָּא,
וּמִתְפַּלְגִין (דף ל' ע"ב) כִּמָּה נִחְלִין, לְכַמָּה סְטָרִין,
לְכַמָּה יְאוּרִין, לְכַמָּה נִהְרִין. וְחוֹלְקָא דְמִמְנָא
דְּסְטָרָא דְמִצְרַיִם אֵינּוּן מִיין מְרַחֲשֵׁן אֵלֵין,
דְּלִית לָךְ מִיין דְּנִפְקִין מְגו יִמָּא, דְּלֵא מִפְקִי
נוֹנִין לְזִינִין.

מֵאֵן אֵינּוּן נוֹנִין. אֵינּוּן שְׁלִיחֵן בְּעֵלְמָא, מְמַנֵּן
לְמַעַבְד רְעוּתָא דְמֵאֲרִיָּהוֹן, מְמַנֵּן בְּרוּחָא
דְּחֲכָמָתָא. וְעַל דָּא תְּנִינָן, אֵית מִיין מְגַדְלִין
חֲפִימִין. וְאֵית מִיין מְגַדְלִין טְפָשִׁין. לְפּוּם
אֵינּוּן נִהְרִין דְּמִתְחַלְקִין לְכָל סְטָרִין.

וְהָבֵא נִהְרֵי דְמִצְרַאִי, מְגַדְלִין מֵאֲרִי דְחַרְשִׁין,
נוֹנִין בְּסִיטִין קְפִיטִין בְּעֵשֶׂר דְּרָגִין
דְּחַרְשִׁין, דְּכַתִּיב, (דְּבָרִים י"ח) קוֹסֶם, קְסָמִים,
מְעוֹנָן, וּמְנַחֵשׁ, וּמְכַשֵּׁף, וְחוֹבֵר חֶבֶר, וְשׂוֹאֵל
אוֹב, וְיִדְעוֹנִי, וְדוֹרֵשׁ אֵל הַמֵּתִים. הָא עֲשֵׂר
זִינִין דְּחֲכָמָתָא דְחַרְשִׁיא.

וּבְהָהוּא זְמַנָּא, אוֹשִׁיט קְדָשׁא בְּרִיךְ הוּא
אֲצַבֵּעַ דִּידֵיהּ, וּבִלְבָל אֵינּוּן נִחְלִין
נִהְרִין דְּמִצְרַאִי, וְאֶתְמַנָּעוּ אֵינּוּן נוֹנִי דְּחֲכָמָתָא
דִּילְהוֹן. חַד אֶתְהַפֵּף לְדָמָא, וְחַד דְּסְלִיקוּ נוֹנִי
קְלִין, (דְּכֹלְהוּ נוֹנִין תְּלִין) בְּלֵא תוֹעֲלָתָא, וְלֹא אֶתִי
עֲלִיָּהוּ רוּחָא דְאֵינּוּן חֲכָמָתָן.

ערב - פאותה דגמא, שערבב להם מיני חכמה שלהם, ולא יכל להדבק, ולא עוד, אלא אפלו שאלה שנמצאו בארץ, משחיתים אותם בארץ ומשחיתים את דרכיהם. ערב, מה זה ערב? ערבוביא, כמו שנאמר ובגד כלאים. ערובין - (ויקרא יט) שדף לא תזרע כלאים. מינים רבים בהרמת יד.

בא ראה כמה כחות התעוררו למעלה כאחד, ובלבל אותם הקדוש ברוך הוא כאחד כדי לבלבל את הכח המקיף שלהם למעלה. וכל אותן גבורות שעשה הקדוש ברוך הוא במצרים, ביד אחת זה היה, שהרים ידו עליהם למעלה ולמטה, ומשם אבדה חכמת מצרים, שכתוב (ישעיה כט) ואבדה חכמת חכמיו ובינת נבניו תסתתר.

ובא ראה, כתוב (שם יט) וסכסכתי מצרים במצרים. מצרים - למעלה, במצרים - למטה. משום שאותם חילות למעלה ממנים על החילות של מטה, והתערבו כלם. התערבו למעלה, שלא היו המצרים יכולים להתקשר לכשפיהם, באותם מקומות שהיו מתקשרים בהתחלה, שהרי התבלבלו, ועל זה הביא עליהם ערב, חיות שהיו מערבות זה בזה. בנים - שעלה עפר הארץ. ובא ראה, כל פרי שנולד בארץ, מחיל שלמעלה ממנה שנזרע עליה הוא, והפל היה כמו שלמעלה.

ובא ראה, שבעה רקיעים עשה הקדוש ברוך הוא, כמו זה שבע ארצות. ואותם תחומים שנפרדים במקומם. שבעה רקיעים למעלה, שבעה תחומי ארץ למעלה, כמו כן למטה נפרדות הדרגות, שבעה רקיעים, ושבעה תחומי ארץ. והרי פרושה

ערוב: פי האי גוונא, דערבב לון זיני דחכמתא דילהון, ולא יכלין לאתדבקה, ולא עוד, אלא אפילו דהני דאשתכחו בארעא, מחבלן לון בארעא, ומחבלן אורחיהו. ערוב, מאי ערוב. ערבוביא. כמה דאת אמר (ויקרא י"ט) ובגד כלאים. ערובין: (ויקרא י"ט) שדף לא תזרע כלאים: זינין סגיאיין בארמות ידא.

תא חזי, כמה חילין אתערו לעילא כחד, ובלבל לון קדשא בריה הוא כחדא, בגין לבלבלא חייליהו תקיפא לעילא. וכל אינון גבורין דעבד קדשא בריה הוא במצרים, בידיא חדא הוה, דארים ידיה עליהו, לעילא ותתא, ומתמן אתאבידת חכמתא דמצרים, דכתיב, (ישעיה כ"ט) ואבדה חכמת חכמיו ובינת נבניו תסתתר.

ותא חזי, פתיב, (ישעיה י"ט) וסכסכתי מצרים במצרים. מצרים לעילא, במצרים לתתא. בגין דאינון חילין לעילא, ממנן על חילין דלתתא, ואתערבו כלהו. אתערבו לעילא, דלא הוו מצראי יכלי לאתקשרא בחרשייהו, באינון דוכתי דהוו מתקשרי בקדמיתא, דהא אתבלבלו. ועל דא אייתי עליהו ערוב, חיוון דהוו מתערבי דא בדא. בנים, דסלקא עפרא דארעא. ותא חזי, כל איבא דאתילידת בארעא, מחילא דלעילא ממנא דאזדרע עלה איהו, וכלא הוה כגוונא דלעילא.

ותא חזי, שבעה רקיעין עבד קדשא בריה הוא, כגוונא דא שבעה ארעאן. ואינון תחומין דמתפרשן בדוכתייהו. שבעה רקיעין לעילא, שבעה תחומי ארעא לעילא, פהאי גוונא לתתא מתפרשן דרגין, שבעה רקיעין, ושבעה תחומי ארעא. והא אוקמוהו חבריאי,